

A glej, čemu bi stiskal pest? Saj ne pomaga.
Ničesar ni več v nas, kar je nekoč
ljubezen plemenitila.
Nevidna os, ki je postavljala človeka
v soglasje s svetom,
ki je družila v istem srcu
ljubezen do dekleta in do domovine,
ki je dajala čustvu stalnost in dejanju smer,
a vsemu skupaj smisel,
ta os, ki je nekoč poganjala življenje,
se je zlomila.
Čemu bi stiskal pest?

III.

Na polici imava pesnike,
ki opevajo življenjsko radost:
»Vrag naj me vzame,
Taranta-Babu,
kako čudovita stvar je življenje . . .«
Vrag naj me vzame,
Marija,
če nisem nehal verjeti, da je tako.
Ne v srcu življenja,
na smetišču zgodovine stojiva,
med obledelim upanjem in potemnelo slavo,
med srci,
z veliko zmagujočo vero,
ki so o pravem času
nehala biti.
Kako čudovita je bila zarja, Marija,
kako oblačen dan se je naredil:
življenje je zašlo v brezvetrje,
smrdi po ribah,
ki so poginile brez zraka;
najino jadro se ne zgane v tej praznini;
ljubezen
kakor riba z navzgor obrnjenim trebuhom
naju gleda s kalnimi očmi.

IV.

Ervin Fritz, tvoj mož,
nič manj možat kot drugi, ne manj pošten, ne manj pogumen,
ne manj zavzet za lepo, pokončen, čist, ne manj nadarjen,

ne brez občutka za dobro in pravično,
vdan v ljubezni, zahteven do prijateljev, prizanesljiv do drugih,
blage nravi:

Ervin Fritz, tvoj mož (cel kozmos)
je lahko trezen ali natreskan,
lahko ljubi domovino, lahko pa tudi kozla v kavarni,
lahko napiše pesem ali pa pred policajem spusti urin,
lahko piše po zidovih: »Živela Partija« ali »Ljubim Marijo«,
lahko se gre spovedat na komite ali v zakristijo,
lahko gre v gledališče in izžvižga politično sumljivo dramo,
lahko ukrade komu avto, ali pa verjame kakor Kajuh,
da bo vstal človek, novi človek iz človeka:
v tem jalovem in gluhem času
lahko tvoj mož
napravi vse, kar more,
a čas ne bo manj jalov in manj gluh.

V.

Lagal bi se, če bi trdil,
da od življenja nič več ne pričakujem.
Praznina, v katero sem ujet
brez možnosti za odločitev,
brez pravih ciljev,
brez prijateljev,
brez trdne vere,
razumljen komaj od tebe, ki si mi družica,
se morda umakne in polno zaživim.
Morda se najdem s svetom speč v soglasju,
morda se tista zlomljena nevidna os
začne vrteti,
mi da težo,
mi da spoznati mojo pravo ceno
in mi pokaže smisel:
mogoče me poveže
z usodo.